ŞAH

Finala feminină înaintea ultimelor runde

La Oradea, în întrecerea celor mai bune jucătoare de şah din ţară, lupta pentru titlul de campioană tinde tot mai mult să devină o cursă între maestrele internaţionale Alexandra Nicolau şi Elisabeta Polihroniade. Prima, deţinătoarea titlului, a trebuit să remonteze avansul de ½ punct deţinut de concurenta sa cea mai apropiată, după zece runde. Campioana ţării făcuse remiză cu Marieta Ionescu, în timp ce Elisabeta Polihroniade acumula încă o victorie, de data aceasta în faţa Catalinei Stolnicu. In runda următoare, a XI-a, situaţia s-a inversat. Elisabeta Polihroniade face remiză cu Emilia Dima, iar Alexandra Nicolau învinge pe Victoria Vidraşcu. Şi astfel egalitatea din fruntea clasamentului se reface.

Lupta pentru primul loc poate fi decisă chiar în întîlnirea directă Nicolau—Polihroniade, programată în cea de a 13-a rundă. După acest „derbi" al finalei, ambele jucătoare vor trebui să-şi măsoare forţele cu una din următoarele clasate, Gertrude Baumstarck. Aceasta s-a comportat remarcabil pînă acum, fiind neînvinsă. In sfîrşit, pentru aprecierea şanselor, trebuie notat că Polihroniade mai are de jucat cu Margareta Teodorescu, care a remizat la începutul finalei cu Alexandra Nicolau.

Evident, finişul va decide şi nu este exclus ca la capătul celor 17 runde ale finalei problema desemnării noii campioane să rămînă încă sub semnul întrebării, iar egalităţile — atît de des întîlnite pe primele locuri — să trebuiască a fi tranşate în meciuri suplimentare de baraj.

RD. V.

★

ORADEA 2 (prin telefon). — In finala campionatului republican feminin de şah s-au mai obţinut următoarele rezultate: Polihroniade — Stolnicu 1—0, A. Teodorescu — Brantsch ½—½, M. Teodorescu — Manolescu 1—0, Desmireanu — Rădăcină 0—1, Makai — Baumstark ½—½, Brînzeu — Pogorevici 0—1, Ionescu — Nicolau ½—½, Vidraşcu — Dima ½—½ (r. 9); Dima — Polihroniade ½—½, Nicolau — Vidraşcu 1—0, Pogorevici — Ionescu 1—0, Baumstarck — Brînzeu 1—0, Rădăcină — Reicher 0—1, Manolescu — Desmireanu 0—1, Brantsch — M. Teodorescu ½—½, Stolnicu — A. Teodorescu ½—½ (r. 10); Polihroniade — A. Teodorescu 1—0, Desmireanu — Brantsch 0—1, Reicher — Manolescu 0—1, Brînzeu — Sutiman ½—½, Ionescu — Baumstarck 0—1, Vidraşcu — Pogorevici 0—1, Dima — Nicolau 0—1 (r. 11).

In clasament conduc Nicolau şi Polihroniade cu 9½ p., urmate de Baumstarck 8½, M. Teodorescu 8 (1), Reicher 7½ (1), Pogorevici şi Brantsch 7½.

TENIS DE MASĂ

ROYAL STANDARD LIÈGE — PROGRESUL BUCUREŞTI (JUNIORI) 5-3

Duminică dimineaţă, în cadrul unei partide amicale, campioana de tenis de masă a Belgiei, echipa Royal Standard Liège a dispus de formaţia de juniori Progresul Bucureşti cu scorul de 5—3. Rezultate tehnice: Lanckman — I. Iulian 2—0 (17, 11); Juliens — T. Pavel 2—0 (17, 17); Burlet — S. Dumitriu 0—2 (—10, —9); Juliens — I. Iulian 2—0 (16, 17); Lanckman — S. Dumitriu 2—0 (14, 19); Burlet — T. Pavel 0—2 (—5, —14); Juliens — S. Dumitriu 1—2 (—22, 14, —16); Burlet — I. Iulian 2—0 (16, 18).

SPORTURI nautice

Puncte de vedere

Să readucem canotajul nostru academic pe... linia de plutire

La Jocurile Olimpice de la Tokio, ţara noastră a fost reprezentată, după cum se ştie, şi la canotajul academic, importantă disciplină olimpică, la care erau în joc nu mai puţin de 21 de medalii.

Faţă de alte sporturi, la care emiteam pretenţii justificate pentru obţinerea de medalii, la canotajul academic aşteptările nu mergeau chiar atît de departe, dar ele nu puteau nici cobori sub dezideratul firesc, de a fi prezenţi, cu ambele ambarcaţiuni prezentate (2+1 şi 4 fără cîrmaci), în finalele respective. Inţelegerea manifestată şi eforturile materiale făcute (atît în pregătire cît şi în deplasarea propriu-zisă) se cuveneau răsplătite printr-o clasare onorabilă în compania celor mai buni schifişti ai lumii. Dar, canotorii noştri n-au îndeplinit nici acest minim barem. Ei nu numai că nu s-au calificat pentru finalele de şase, dar chiar în cursele „de consolare", pentru locurile 7—12 au avut poziţii nesatisfăcătoare.

De fapt, Jocurile Olimpice n-au făcut decît să pună punctul final unei stări de lucruri care s-a făcut resimţită cu acuitate în ultima vreme, în această ramură sportivă. Să luăm, de exemplu, campionatele europene din acest an. La Amsterdam ne-am prezentat cu o garnitură aproape completă şi cu promisiuni din partea unor echipaje care, în cîteva regate internaţionale, obţinuseră unele rezultate remarcabile. Confruntarea europeană decisivă, cu o „miză" reală, ne-a trezit însă la realitate. Nici una din ambarcaţiunile noastre n-a reuşit nici măcar să se califice în finală! „Europenele" de pe lacul Bosbaan au fost o decepţie, pentru noi, nu numai în ceea ce priveşte probele masculine ci şi cele feminine. Lucru cu atît mai supărător, cu cît într-un trecut nu prea îndepărtat, sportivii şi sportivele noastre obţinuseră unele succese de prestigiu, printre care şi cucerirea unor titluri de campioni europeni.

Faţă de această stare de lucruri (o rămînere în urmă chiar la nivelul european), se pune pe bună dreptate întrebarea: a fost justificată deplasarea canotorilor noştri la Olimpiadă, unde era evident că nivelul întrecerilor va fi şi mai ridicat? Faptele dovedesc că nu. Mai ales că rezultatele pe baza cărora s-a făcut totuşi această deplasare (unele succese obţinute în competiţii neconcludente, printre care şi Regata Snagov) nu erau încurajatoare. Acestea sînt faptele. Să încercăm să le explicăm şi — mai ales — să tragem concluziile necesare. Insuccesele de la Olimpiadă ale canotajului academic nu sînt numai rezultatul muncii slabe, fără perspectivă, desfăşurată la nivelul lotului republican şi olimpic, ci ele îşi au rădăcini mai adînci, în activitatea generală din ultima perioadă de timp la canotajul nostru academic.

Fără pretenţia de a epuiza problema, să enumerăm cîteva cauze principale care au determinat, după părerea noastră, starea de faţă:

a) bază de mase total insuficientă. Canotajul nostru academic contează pe un număr foarte restrîns de practicanţi. Campionatele republicane, oglinda activităţii cantitative şi calitative a unui sport, vorbesc de la sine. Fazele de zonă sînt simple formalităţi, multe desfăşurîndu-se doar pe hîrtie, din cauza lipsei de participanţi, iar finalele (în consecinţă) nu reuşesc — la unele probe — să angreneze decît două sau trei echipaje! Ne mărginim la un singur exemplu: finala probei de 8+1 fete din acest an a reunit la start doar... două echipaje!! Atît la fete, cît şi la băieţi, au fost numeroase probe la care, din lipsă de concurenţi, n-au mai fost necesare eliminatoriile şi recalificările pentru finală.

Cu o astfel de bază de mase însăşi selecţia pentru loturile republicane devine de neconceput. Aşa se şi explică faptul că în lotul nostru olimpic pentru Tokio au figurat canotori ca Pongraţ şi Vereş, care şi-au făcut din plin datoria la timpul lor, dar care — după peste 15 ani de activitate — nu mai pot ţine pasul la nivelul pretenţiilor olimpice;

b) centrele din ţară pe cale de dispariţie. Ani de-a rîndul, canotajul nostru academic şi-a tras seva din activitatea rodnică desfăşurată în secţiile de specialitate dintr-o serie de centre nautice în fruntea cărora se situau Timişoara şi Aradul. Aceste oraşe, cu intensă activitate, angrenau sute de participanţi în întreceri pasionante, tradiţionale şi dădeau lotului republican elementele de bază. In ultima vreme, însă, activitatea în ţară a scăzut îngrijorător, ca şi preocuparea pentru ridicarea de elemente noi, bine dotate. Atenţia se concentrează acum aproape în exclusivitate spre Bucureşti, unde Herăstrăul, prin dimensiunile sale reduse, şi prin specificul său de lac de agrement, nu poate oferi condiţii propice sportului de performanţă. In alte oraşe (Tg. Mureş, Reghin, Galaţi, Satu Mare, Cluj etc.), se fac paşi foarte timizi;

c) preocupare insuficientă în cluburi şi asociaţii. Specificul canotajului academic, ca sport care cere o preocupare şi eforturi deosebite, face ca această ramură să fie evitată, uneori chiar ignorată, de consiliile cluburilor sportive şi ale unor mari asociaţii sportive. A scăzut activitatea în cluburi, puternice într-o vreme, ca Metalul, Rapid, Olimpia — din Capitală, UTA şi CFR — din Arad, Voinţa, CFR şi Ştiinţa — din Timişoara ş.a. Chiar şi cluburi ca Steaua, Ştiinţa şi Dinamo nu pot spune că au făcut tot ce trebuie pentru progresul canotajului nostru academic. Dinamo, de exemplu, are o bună secţie de băieţi, dar a desfiinţat secţia feminină, la un moment dat cea mai puternică din ţară. Steaua — după o serie de insuccese — acordă doar în ultima vreme atenţie creşterii elementelor tinere, cu care să-şi umple golurile din prima garnitură;

d) calendar competiţional sărac. Dacă în Bucureşti, în condiţiile nesatisfăcătoare ale lacului Herăstrău, există unele realizări în sensul organizării unor concursuri locale (de multe ori, însă, slabe ca participare), în schimb, în ţară sînt organizate extrem de puţine concursuri. Lipsesc iniţiativele locale, comisiile regionale şi orăşeneşti se complac în pasivitate, invocînd diverse motive nefondate. Insuşi calendarul central este sărac, el neconstituind un stimulent permanent pentru activitatea „masei" de canotori.

Fireşte, mai există şi alte cauze care frînează dezvoltarea canotajului nostru academic, afirmarea lui pe plan internaţional. Ne mărginim să amintim aici: greşelile de orientare în munca de selecţie a elementelor, la toate nivelurile; lipsa de pasiune, de conştiinciozitate chiar, a unora dintre antrenori şi sportivi, care nu ştiu să ia exemplu de la colegii lor care activează în caiac-canoe; faptul că ambarcaţiunile sînt destul de costisitoare; insuficienta preocupare pentru popularizarea canotajului academic etc.

O bună parte din lipsurile arătate, privind participarea noastră la principalele competiţii internaţionale ale anului, rezidă şi în munca desfăşurată de federaţia de specialitate şi de antrenorii loturilor. Pregătirea „olimpicilor" (antrenori I. Bulugioiu şi A. Bălan) a fost nesatisfăcătoare. In legătură cu acest lucru, este de neînţeles cum de s-a lăsat — multă vreme — pregătirea atîtor echipaje unui singur antrenor (I. Bulugioiu) care se ocupa în acelaşi timp şi de un echipaj feminin! (La drept vorbind, nu s-a ocupat cum se cade de nici unul). Sesizarea — tîrzie — a acestei deficienţe a dus la ataşarea pe lîngă lot, în calitate de antrenor, şi a tov. Anton Bălan, secretarul general al federaţiei, care — în mod evident — nu putea îndeplini această muncă fără a-şi neglija sarcinile de bază în activitatea forului nostru de specialitate. După insuccesul de la „europene", în ceasul al unsprezecelea, a fost numit antrenor al lotului olimpic Z. Benedek care — bazîndu-se prea mult pe succesele facile de la Regata Snagov — a sperat nejustificat într-o redresare de ultim moment.

Ar fi fost de dorit ca tov. S. Barani, care a funcţionat şi ca metodist al lotului şi care cunoaşte bine problemele acestui sport, să fi intervenit în timp util, pentru eliminarea greşelilor din pregătirea lotului olimpic.

Federaţia de sporturi nautice trebuie să analizeze cu mult spirit de răspundere situaţia existentă şi pe baza unui plan concret de acţiune, care să angreneze pe toţi tehnicienii şi specialiştii noştri, pe sportivii înşişi, să treacă la măsuri eficiente, care să readucă... pe linia de plutire canotajul academic.

Considerăm că este nevoie să se procedeze grabnic la reorganizarea secţiilor din cluburi şi asociaţii, la reactivizarea centrelor cu tradiţie prin acordarea unui sprijin material şi tehnic mai concret, la folosirea din plin a posibilităţilor naturale favorabile canotajului (lacul Văliug, lacul Bicaz şi altele, ape curgătoare), la îmbogăţirea calendarului competiţional intern, la organizarea schimburilor de experienţă cu specialişti din străinătate, la iniţierea de consfătuiri metodice cu antrenorii din întreaga ţară, la o muncă susţinută de depistare a elementelor dotate cu calităţi specifice practicării cu succes a canotajului.

Şcoala şi universitatea pot să aducă o contribuţie mai însemnată la îmbogăţirea masei de canotori cu elemente înzestrate.

In acelaşi timp, trebuie declanşată o luptă hotărîtă împotriva rutinei şi comodităţii antrenorilor, împotriva superficialităţii în pregătire manifestate de unii sportivi, pentru instaurarea unei atmosfere de lucru serioasă, plină de entuziasm — garanţia unor succese pe care canotajul nostru academic poate şi trebuie să le obţină.

M. GAVRILESCU

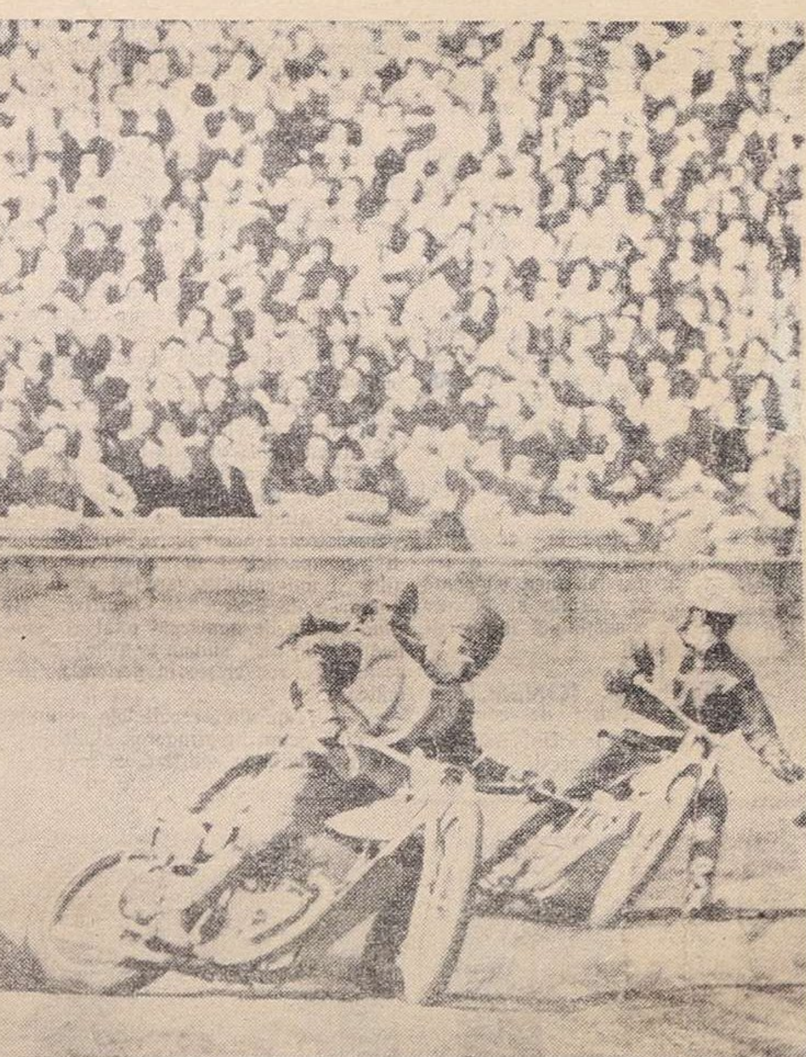
MOTOCICLISM

Probleme actuale în dirt-track

Duminică dimineaţa a luat sfîrşit pe stadionul Dinamo din Capitală cea de a II-a ediţie a campionatului republican de dirt-track. La încheierea acestei competiţii ne-am propus să dezbatem cîteva din problemele actuale ale acestui sport, să facem unele propuneri care să ajute la dezvoltarea dirt-track-ului din ţara noastră.

In momentul de faţă avem 10 alergători care pot evolua pe maşini speciale în faţa publicului. Trebuie să spunem de la început că numărul concurenţilor specializaţi în această probă este foatre mic, chiar şi numai pentru trei ani de activitate oficială. In plus, aşa cum spuneam într-unul din materialele precedente, toţi aceşti alergători fac parte din cluburile sportive bucureştene. Reiese deci clar că aria de dezvoltare a dirt-track-ului este redusă şi, din această cauză, baza de selecţie este foarte restrînsă. Am luat în discuţie acest aspect pentru faptul că alergătorii noştri, recunoscuţi în arena internaţională prin curajul şi uşurinţa lor în asimilarea elementelor de tehnică a sportului cu motor, s-au dovedit la nivelul multora dintre cei care participă cu succes la campionatele lumii. In mod firesc se pune deci problema ca într-un viitor foarte apropiat să ne prezentăm şi noi la această mare competiţie a celor mai buni specialişti ai dirt-track-ului.

Pentru aceasta este însă nevoie de multă, foarte multă muncă. In primul rînd va trebui să ne ocupăm de mărirea numărului de practicanţi ai vitezei pe zgură. Unele încercări s-au făcut. Dar au fost incomplete şi uneori greşit orientate. Astfel, a fost programată o clasă pentru începători. Iniţiativa este lăudabilă. Ea ar fi avut însă un efect pozitiv dacă numărul celor înscrişi ar fi fost mai mare şi dacă începătorii ar fi fost... ceva mai tineri. Dar, cu 5 alergători (dintre care un maestru al sportului şi un alergător de categoria I) nu înseamnă că s-a făcut treabă. Sîntem de părere că la dirt-track trebuie recrutaţi alergători din rîndul motocicliştilor (în special din rîndul celor care au participat la motocros şi viteză pe circuit), însă acest lucru este necesar să fie făcut cu oameni tineri, capabili să progreseze, să aibă posibilitatea de a practica acest sport un număr cît mai mare de ani. De asemenea, federaţia de specialitate trebuie să se preocupe şi de răspîndirea dirt-track-ului în provincie. Sînt o serie de oraşe (Hunedoara, Galaţi, Sibiu, Cluj) unde există condiţii pentru desfăşurarea acestei activităţi. In momentul în care vor exista — în afara Capitalei — 4—5 centre care să ridice cadre în dirt-track baza de selecţie va creşte simţitor, iar formarea echipei naţionale nu va mai constitui o problemă dificilă. In afara eforturilor pe care le face federaţia sînt necesare şi măsuri eficace ale unor cluburi şi asociaţii sportive cu secţii de motociclism. Ajutorul lor este hotărîtor. Şi aceasta pentru faptul că numai ele pot să utilizeze secţiile cu materialul necesar, să recruteze tineri pentru această ramură sportivă, să-i pregătească şi să le asigure un program competiţional judicios alcătuit.

Activitatea de dirt-track s-a încheiat. Această imagine oferă însă iubitorilor motociclismului o plăcută amintire a spectaculozităţii sportului lor preferat...

A doua problemă asupra căreia ne vom opri este arbitrajul. Ultimele întreceri au scos în evidenţă serioase carenţe în pregătirea arbitrilor. Starterii (atît Dan Florea cît şi P. Răduţ) nu cunosc bine modul de a da plecarea, nu au reflexele necesare acestei operaţiuni. In timpul competiţiilor au mai ieşit în evidenţă şi alte greşeli de arbitraj care au influenţat buna desfăşurare a competiţiilor. Se impune deci ca în timpul iernii să se organizeze un curs de specializare a arbitrilor în acest domeniu, iar pentru perfecţionarea starterilor ar fi bine ca la antrenamentele alergătorilor să fie prezenţi şi aceşti arbitri. In acest fel ei ar putea exersa şi ar putea ajunge la nivelul cerut. Fireşte, problemele dirt-track-ului n-au fost epuizate. Activiştii federaţiei vor lua fără îndoială în discuţie şi alte aspecte şi — cea ce este mai important — le vor rezolva.

HRISACHE NAUM